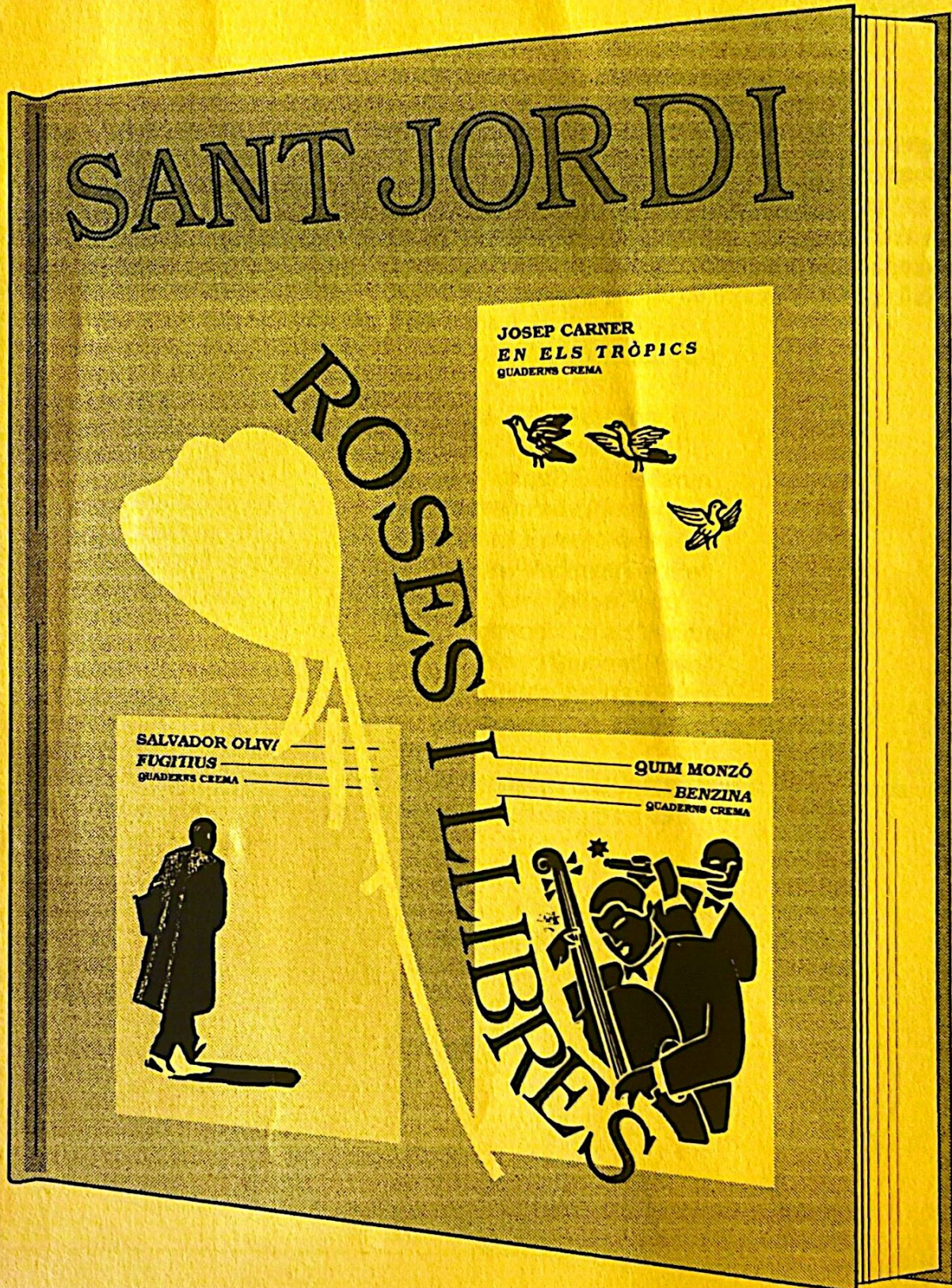

L'ateneu

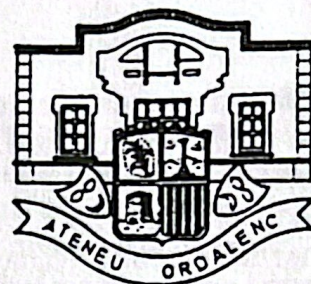
ORDAL

ABRIL - 95

NÚM: 14

RENOVACIÓ DE LA JUNTA DIRECTIVA DE L' ATANEU

El passat dia 19 de febrer de 1995, en Assemblea General Ordinaria, va fer-se efectiva - amb l'acceptació dels socis assistents - la renovació de ja Junta de l'Ateneu Ordalenc.

La nostra intenció és poder aportar el nostre esforç i il·lusió per mantenir activa l'Ateneu i potenciar noves activitats per a tots els grups del poble, independentment de la seva edat.

En aquesta Entitat l'únic important i imprescindible és la participació de tots vosaltres, manifestant les vostres inquietuts, suggerències o queixes, per tal de millorar l'Ateneu i el seu funcionament en la cultura i el lleure dels socis.

Així doncs, la Junta queda configurada de la següent manera:

PRESIDENT.....	Miquel Pi Massana
VICE-PRESIDENT.....	Magi Vendrell Soler
SECRETARIA.....	Mariangels Buiria Martin
TRESORERA.....	Immaculada Alemany Julià
CONTABLE.....	Daniel Ferret Mestres
BIBLIOTECARI.....	Octavi Vendrell Vendrell
VOCALS.....	1º. Llorenç Ros Peiró
	2º. Antoni Gallart Vendrell
	3º. Mario Brahuet Rosell
	4º. Carles Vendrell Riera
	5º. Joan anton Julià Martin

Com a President d'aquesta Junta estic plenament a la vostra disposició per a qualsevol consulta i espero que el nostre treball pugui beneficiar-vos a tots.

Miquel Pi Masana
President de l'Ateneu Ordalenc

AGRAÏMENT

Un cop han passat els quatre anys davant l'entitat de l'Ateneu com a President, voldria fer arribar aquestes ratlles d'agraïment a tots les que han col·laborat per tal que l' Ateneu pogués de mica en mica desgranar diverses activitats.

Crec en la feina ben feta. Entre tots hem aconseguit que l'entitat, cada vegada fós més oberta i arribés més a tota la gent del poble.

Durant aquests quatre anys m'he dedicat plenament i amb il·lusió a millorar i acondicionar el local, mantenint i millorant les activitats ja existents i potenciant-ne de noves.

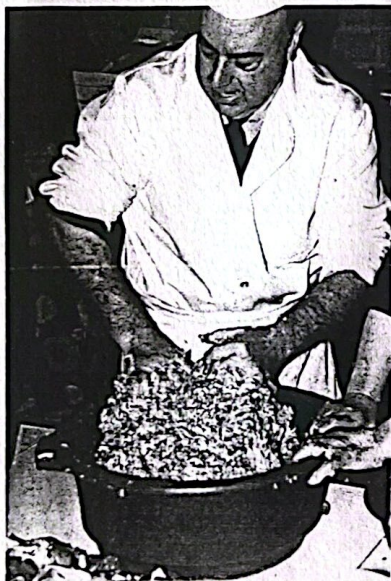
L' Ateneu ha tingut un lloc important dins del context del lleure i la cultura en el poble.

Aquestes ratlles les voldria adreçar a totes les entitats (comercials) del poble i per no oblidar-me de ningú, a tota la gent d'Ordal, que sempre que els he demanat ajuda no m' han decebut. Sense el vostre ajut, per més bona voluntat i il·lusió que hi hagués posat els resultats no hagueren estat els mateixos. D' una manera especial a tots els membres de la junta que sempre m' han donat suport.

Per acabar no voldria pas oblidar-me del jovent que sempre han estat fent-me costat, amb tot i per tot. Voldria fer una menció especial (aixó que no sigui en desconsideració dels altres joves) a en Joan, Emili, Ferran, Andrés, David i Mónica.

Magí

FESTA DEL SOCI

FESTES MOLT NOSTRES

Sóc el Josep de Cal ferrer i agafo de nou el bolígraf per col.laborar en aquesta revista tant informativa que surt al poble. Aquest escrit és per felicitar l'anterior Junta de L'Ateneu que recentment ha canviat alguns dels seus col.laboradors. Han fet tots junts coses molt bones per tots, engrandint el calendari de festes del poble, començant per la "festa del soci" que cada vegada té més ressò coincidint amb la diada de " Sant Sebastià," una festivitat tant bonica i de bones arrels per tots principalment per aquesta gran família de la barriada de Can Ravella.

També sembla que cada any estem més animats a celebrar la revetlla de Sant Joan fent vesprada a la pista poliesportiva i disfrutant de la fresca. És important també la "Festa Nadalenc" amb molts col.laboradors improvisats. Després l'arribada dels "Reis de l'Orient", la Festa de l'arbre, el carnaval... Aquestes festes amb més o menys animació hem de mirar de conservar-les doncs són l'ànima del nostre poble i no oblidem que la gent que va al davant hi perd moltes hores perquè surtin bé i si hi surten, les hores són guanyades.

He començat felicitant a l'anterior Junta i vull acabar donant ànims a la nova i desitjant que segueixin amb el mateix entusiasme agraït a tots la seva col.laboració. Anims a tothom i que cada cop ens ho passem millor.

Josep Casas

QUINA SORT

Quina sort tenir una pàtria
per defensar amb tot l'empeny,
que és forta i és solidària
i m'ha donat caràcter i seny.

Quina sort de l'infantesa
que vaig poguer disfrutar,
va ésser un temps ple de tendresa
que m'agrada recordar.

Quina sort fer una família
i estar junts dins de la llar,
tindre el pa de cada dia
i amics per poder estimar.

Quina sort veure els fills créixer
sense cap mena de por,
i fer versos per conèixer
cada cop millor el meu cor.

Quina sort viure la vida
procurant fer-ho amb estil,
i estimar sense cap mida
fins que es trenqui el darrer fil.

Eugeni Vendrell i Soler.

M' ESCOLTES! ET SENTO!

Qualsevol persona que passi per aquí es pot pensar que estic una mica folla, si em senten parlar sola.

Bé doncs a mi tant se me'n dóna, ja que jo sí que sé que no estic sola, tu estàs amb mi i encara que no em veus, jo et sento. Això encara et fa sentir-me més meu que ningú.

Per què tenim tantes manies la gent i ens agrada tant jutjar als demés?. Em pregunto el fet de veure parlar una persona sola, no és cap mala comesa, i en canvi ens fa mal pensar de tothom que ho faci, encara que a mi m'és igual el que pensin, però m'agrada parlar-te en veu alta i que em puguis sentir. Ja sé que també sents els meus pensaments, i això sí que no m'agrada tant, doncs a vegades no penso coses massa adients per a tu, i em fa por que un dia et prenguis la revenja i em delatis davant d'algú. Però ben pensat, d'una altra manera et faig el meu còmplice.

Veus com tinc raó, ara perquè me'l dones aquest copet?; Ah! Ja ho sé, vols fer-me saber que m'escoltes, em fa tant feliç que ens entenguem i que tinguem el nostre codi per comunicar-nos.

Sí!, és el nostre llenguatge, només l'entendem nosaltres dos.

Sempre que m'acaricies, o em dones un copet amb força sé que em vols dir alguna cosa, que jo haig d'endevinar.

Si he traginat molt amunt i avall, quan m'assento, i et noto tot revolucionat donant tombarelles per aquí dins, penso que em dius:

- "Ja està bé de bellugadisses, anava d'un cantó a l'altre com un vaixell enmig d'una tempesta, seu i estigues quieta una estona".

De vegades quan m'enfado i escridasso, sento que em dones un cop sec, com dient-me:

- "Ja n'hi ha prou! tranquil·la que no estàs sola, a aquest pas em deixaràs sord".

Si menjo allò que tant m'agrada però que em costa tant de pair, també noto com t'enfades i la panxa balla la samba al compàs del teu singlot.

Però el que més feliç em fa, és quan el pare i jo acariciem la teva petita llar, la meva panxa per sempre més; i tu em respons amb una carícia suau, fregant les parets del teu apartament com dient-nos, "JO TAMBÉ US ESTIMO".

Montse Miró i Aragonès

ÉS QUAN DORMO QUE HI VEIG CLAR

Les persones som un cúmul de contradiccions sigui perquè no calculem o planifiquem prou bé la línia de conducta al llarg de la nostra vida, o perquè simplement ens movem per intuïció segons l'atmosfera social que es respira. Tenia ganes de fer un escrit referint-me a les diverses pors que a tota hora ens angoixen.

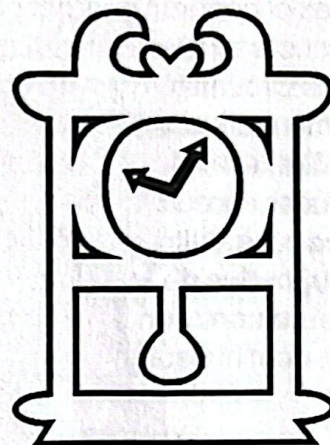
Per què hem de tenir més por ara que hem traspasat sobradament la barrera dels 40 anys i en canvi ens jugàvem la vida a cara i creu fent moltíssimes imprudències de tot tipus quan no havíem complert els 20 i teníem tota una vida pel davant? Oi que sembla contradictòria aquesta forma de pensar?

Això vol dir que no ens aturem a reflexionar seriosament i fredament com ho calcularia un matemàtic d'una empresa fent un càlcul de probabilitats basant-se en els factors que amalgama una vida com podria ser la genètica, la classes social que ens envolten, la sort, el caràcter, etc, etc... Si així ho féssim o bé ho féssim fer per una altra persona més objectiva segur que ens miràriem el futur de la nostra vida d'una altra manera.

Estem vivint un temps en què quasi bé tot està programat, fins i tot m'atreveria a dir les nostres vides. És cada dia més difícil sortir-te del teu àmbit laboral i social a no ser que et toqui la loteria. Si un és un treballador assalariat, el molt a què pot aspirar per un general és a ser un petit encarregat de l'empresa, i si un és un petit empresari i vol fer-se gran les empreses grans li faran la vida impossible. Ja s'han acabat els temps de les fortunes fàcils si un vol anar per la llei. Per tant, segons el meu entendre, la vida d'un només pot canviar dràsticament o bé per diners o la salut; els demés desenganyem-nos, tal com diu l'adagi, i, si ets bon observador, "tal veus, tal se t'espera".

Dit així i d'aquesta manera sembla molt pessimista: doncs no, tot al contrari; tant mateix Jesucrist ja ens va allisonar sobre aquest tema. Dient-nos que no hem de patir pel que menjarem o beurem i que els ocells del bosc no sembren ni seguen i també s'apanyen.

Doncs sí, amics meus, una mica de despreocupació i de menys por pel futur que ens espera no ens aniria malament del tot. Penseu una cosa, que de les nostres pors se n'aprofita molta gent, els primers els governants: embargs, multes, presons, ets., etc., etc... Totes aquestes pors i moltes més que tots ja sabeu ens amarguen la vida inútilment. Si mai heu tingut l'oportunitat de conèixer algú jove que s'hagi trobat a les portes de la mort i se n'hagi sortit, segurament us dirà que la vida s'ha de viure dia a dia i gaudir-ne cada minut i cada segon perquè és molt curta i que no cal ser massa previsor pel demà perquè ningú l'ha vist. I acabant amb una frase evangèlica: què en farem de tenir el graner ben ple si potser aquesta nit "se'ns para el rellotge". (No és broma)

AQUARI

ENTRE TOTS HO FAREM TOT ! SÍ, TAMBÉ COMPTEM AMB TU

Hem tingut tres dissabtes per poder col.laborar en una activitat social pel nostre poble. La millora del Parc.

Tothom hi ha estat convidat a compartir una estoneta de feina per netejar el Parc i d'altres racons del nostre poble. Tots tenim coses a fer els dissabtes, però potser un d'aquest dissabtes el podríem guardar per donar un cop de mà amb els arranjaments necessaris. Així amb aquesta excusa compartim moments amb aquelles persones que per diferència d'edat ó d'altres circumstàncies normalment no et relaciones, aquesta és una bona oportunitat d'apropament als altres.

- Mira, ara tinc una estona, vaig a veure si puc ajudar...!

Ajudar a treure herbes, podar, tragar brossa . Jo me'n vaig en aquell racó! i mentre un fa una cosa, l'altre en fa una altra i així tot es va fent. Ara parles amb aquest, ara amb aquell, ja sabeu, parles de tot i no parles de res, però es va fent caliu. I és que sinó compartíem aquests moments, encara que tots ens coneixem de nom, de la casa on som, i de dir-nos hola! i adéu !, no n'hi hauria

petites

prou per fer poble. És el caliu de relacionar-se amb les coses amb les que compartim junts, el que fa que siguem poble. Sinó seríem quatre persones que ens coneixem per casualitat per viure en un mateix territori.

Potser m'he desviat una mica de tema , però ja sabeu, vegades una cosa et fa veure l'altre.

- "Que aquest any volia anar-hi i no ha pogut ser, però vaig anar-hi l'any passat, i si més no penso anar-hi l'any que ve, si Déu vol" - Doncs molt bé no passa res! No es demana comptes a ningú.

de

No tinguis vergonya i vine a compartir l'esmorzar que els organitzadors han preparat per aquest motiu i amb molta il.lusio: Et donaran un plat amb la carn, la botifarra i mitja cansalada. Estaran contents de veure com disfrutem tots compartint les brasses del foc per escalivar la carn i fent torrades, tot passant-nos el porró de vi, vigilant com es cou la carn, direm quatre bestieses, escoltarem converses, intercanviarem criteris i veurem els nens jugar tot disfrutant de l'ambient... I per viure-ho cal ser-hi!

Aquest any també s'ha fet feina, s'han plantat arbres a diferents llocs del poble, - els paletes han col.laborat en l'arrencament del marge principal del parc i els bancs - d'altres han netejat i pintat els bancs de fusta de les places. La feina dels jardiners s'ha allargat un parell de dissabtes més per deixar-ho ben acabat. Hi han estat representats gent de totes les edats i tant homes com dones!

El dia de la Festa de l'arbre es va fer ofrena d'un arbre a l'església com a símbol de fe respecte per la vida de la natura.

Al parc es va plantar l'arbre de l'amor, recordant l'amor que hem de tenir per la natura, per nosaltres mateixos i pels altres. Seguidament van participar els nens de l'escola tot llegint els seus treballs i acte seguit, la nostra mestra Rosario va fer el pregó que podeu llegir en aquesta revista. Un pregó breu, però ple de sensibilitat. (Aquesta frase s'hi escau: "Lo breve

si es bueno, dos veces bueno").

Una vegada més es fa palesa la importància que té la natura pel nostre poble. La música de la cobla sonà al so d'una sardana va esclatar, les mans es varen ajuntar, els peus varen puntejar i cofois així ho varem celebrar!.

Mª Rosa Tres.

PREGÓ DE LA FESTA DE L'ARBRE

Lluny del soroll de la gran ciutat Ordal s'entrega a la remor fresca d'un matinal sense contaminar. Surt el sol per l'orient i el poble es tenyeix d'una llum clara que encén els colors de les cases i ens convida a sortir al carrer. Els primers moviments desvetllen el poble i els ocells clamen la seva existència i omplen l'aire amb el seu piular insistent d'un so agut. Torna la calma i tot sembla haver-se aturat en la instantània d'una fotografia. Però més enllà, sobre el silenci dels nostres gestos, el sol llisca suaument per un cel sense núvols.

Però arribat el tard, quan el sol es pon, l'horitzó es tenyeix de vermell encès, d'un to càlid punxant que arriba a cremar. És llavors quan penso en el bosc cremat que ens envolta, en les flames que pintaren de negre la nostra muntanya. Mas Granada, Subirats, Les Planes, tot convertit en un cementiri d'ànimes mortes, esquelets d'animals, i ocells amb el cant tallat i les ales soterrades pel dol de la cendra.

Així, envoltats de creus de troncs negres, tan sols ens queda aquest petit parc. Aquest parc que, arrelat als avantpassats, s'entrega a un lleu oblit, es sumeix en el silenci dels anys i prova de disfressar la brutícia i la pols amb les fulles seques de la tardor. No deixem doncs que mori un sentiment comú i fem renéixer el parc, cuidem els seus arbres i els seus fruits i sols així mantindrem viu aquest racó, símbol de joves i grans. Tinguem cura de la natura i el parc bategarà en el cor d'Ordal, al bell mig del nostre poble!.

María del Rosario Arnáiz.

SALUT: L' OBESITAT

L'obesitat consisteix en una deformació de la composició corporal normal, la qual es realitza, fonamentalment, a expenses del teixit gras i es tradueix en un augment de pes.

El teixit adipós és un constituent normal del cos humà que té, entre altres funcions importants, la d'emmagatzemar energia en forma de greix i mobilitzar-la com a resposta de les demandes metabòliques.

El teixit adipós representa aproximadament el 30% del pes corporal en la dona i un 20% en l'home. Quan aquesta proporció es desvia, en el sentit que augmenta, podem parlar d'obesitat.

Un mètode indirecte que ens serveix per calcular aproximadament el percentatge de greix corporal és l'index de " Quelelet " o B.M.I en el que es relaciona el pes i la talla:

$$\text{B.M.I} = \frac{\text{Pes (kg)}}{\text{Talla (m}^2\text{)}}$$

El grau de normalitat per ambdós sexes està comprés entre 20-25 Kg / m², éssent mínimes les diferències per sexe.

Vegem-ne un exemple:

$$\text{A) B.M.I} = \frac{59 \text{ Kg}}{1,57 \text{ m}^2} = \frac{59 \text{ kg}}{1,57 \times 1,57} = \frac{59 \text{ kg}}{2,4649} = 23,98$$

$$\text{B) B.M.I} = \frac{88 \text{ Kg}}{1,57 \text{ m}^2} = \frac{88 \text{ kg}}{1,57 \times 1,57} = \frac{88 \text{ kg}}{2,4649} = 56,05$$

La persona de l'exemple A, respecte del grau de normalitat 20-25 Kg / m² estaria dins d'aquesta normalitat de greix acumulat, mentre que la persona de l'exemple B, supera aquest grau normal de greix corporal.

En el desenvolupament de l'obesitat sembla que influeixen múltiples factors la importància dels quals s'ha tractat d'aclarir sense que pel moment existeixin conclusions definitives.

Aquests factors són:

- La ingesta calòrica excessiva.
- Hàbits i trastorns del comportament alimentari
- Poc desgast energètic.
- Activitat física reduïda.
- Factor hereditari.
- Factors psicològics.

Diferents estudis ens han permès conèixer les múltiples conseqüències de l'obesitat, les quals tenen el risc d'augmentar en relació a l'excés de pes.

Aquestes conseqüències són, d'entre d'altres:

- Hipertensió arterial
- Diabetis
- Enfermetat coronària, (angina de pit)
- Insuficiència venosa
- Tromboembolisme pulmonar (la mala circulació pot formar coàguls de sang)
- Artrosis
- Gota
- Litiasi biliar (pedres a la bufeta de la fel)

Els puntals bàsics del tractament de l'obesitat són:

DIETA

La dieta que comporta mínims riscos és la dieta "Hipocalòrica equilibrada" o baixa en calories.

El nombre de calories es calcula sobre la base del pes ideal teòric (15-20 cal./pes teòric) i es distribueix de la següent manera :

20-25 % de proteïnes / 40-60 % d'hidrats de carboni / 30 % màxim de greixos

EXERCICI

Els exercicis més recomanats per ser de fàcil accés a qualsevol persona són: caminar, nedar i córrer en bicicleta.

Es recomanable que l'exercici es realitzi regularment, si es possible, a diari, a fi de que arribi a forma part dels hàbits del pacient.

FÀRMACS

Si bé l'actitud correcta és la de no utilitzar fàrmacs durant el tractament de l'obesitat, en algunes ocasions i durant breus períodes de temps, es poden utilitzar preparats farmacològics a base de fibres tals com la metilcel.lulosa o gamaguar que no s'absorbeixen per via digestiva i proporcionen al pacient una sensació de plenitud gàstrica i en conseqüència una disminució de la sensació de gana.

TRACTAMENT QUIRÚRGIC

Existeixen diversos procediments quirúrgics utilitzats pel tractament d'obesitats importants els quals originen pèrdua de pes mitjançant la interferència en la ingesta o absorció dels aliments.

Actualment la tècnica més emprada és la "gastroplàstica vertical anellada" que consisteix en la reducció del volum de l'estómac. Quan existeixen obesitats localitzades en pacients que es troben dins del seu pes normal - teòric; es recomana la liposucció, la qual consisteix en l'aspiració (mitjançant unescànules o tubs) del greix sobrant.

Isidre Bages i Armengol
Metge

ADÉU A L'OVIDI

OVIDI MONTLLOR (ALCOI, 19942- BARCELONA, 1995)

Ovidi Montllor i Mengual neix a Alcoi el 4 de febrer de 1942, i passa la infància entre casa seva i la dels seus avis a Alcoi, on un oncle seu que és mestre l'ensenya a llegir.

L'any 1965 s'instal·la a Barcelona amb la seva família i comença a freqüentar el món del teatre, però el fet d'assistir com a espectador a un festival a la Plaça del Sol de Barcelona l'any 1967, on actuaven Raimon, Pi de la Serra i Guillermina Motta, entre d'altres, l'impressiona tant que des d'aquell dia comença a escriure lletres i compondre cançons.

Es presenta al II Festival de la Cançó Universitària al 1968 i el guanya. Al segon intent s' integra en el Grup de Folk de Barcelona, i aquell any també guanya el 1º Concurs de la Nova Cançó a Amposta.

L'any 1969 és primer actor de la companyia de Núria Espert, i des d'aquell moment es dedica principalment al Teatre.

L'any 1971 actua al primer Festival de Cançó de Canet de Mar i fa un recital memorable al Palau de la Música, on hi torna actuar l'any 1973 amb la col.laboració de l'Alfred Lucchetti a l'escenificació de les cançons.

L'any 1974 comença a acompanyar-lo en els seus recitals el guitarrista Toti Soler, que esdevindrà, amb el pas dels anys, el més assidu dels seus acompanyants. Aquest mateix any comença a rodar la pel.lícula Furtivos, el seu èxit més important com a actor de cinema.

A principis del 1975 actua al Teatro Beatriz de Madrid, i a l'abril al mític Olympia de París. L'any següent torna a actuar a Madrid però aquesta vegada al Teatre Monumental. A la primavera presenta al Teatre Poliorama de Barcelona una sèrie de recitals amb el títol "Joan Salvat- Papasseit 1894 - 1924".

El 1978 presenta al Saló del Tinell de Barcelona el poema de Vicent Andrés Estellés "Coral romput", i l'any següent publica el seu llibre "Poemes i cançons".

A la dècada dels 80, la cançó entra en una crisi profunda de la qual se'n salven pocs, i això fa que durant aquests anys es dediqui més al cinema, al teatre i la televisió.

L'any 1986 actua, juntament amb Maria del Mar Bonet i Lluís Llach a la Plaça Gaudí, enfront de la Sagrada Família, davant de més de 50.000 persones.

L'any 1989 participa en el boicot que l'Associació de Cantants i Intèrprets en Llengua Catalana fa a TV3, Catalunya Ràdio i Ràdio Associació, i el mes de setembre actua a la primera edició d'Altaveu de Sant Boi de Llobregat.

El febrer de 1992 s'anuncia que treurà un disc que portarà per títol "Verí good", que encara no ha sortit al mercat, i durant uns mesos participa en el musical "Cabaret", representat a Barcelona i Madrid amb gran èxit. L'any 1993 és un dels artistes convidats al concert "Raimón: 30 anys d' Al Vent" celebrat al Palau Sant Jordi el 23 d'abril.

Ovidi Montllor

com Ovidi Montllor havia demanat en la seva cançó Les meves vacances: "Tot ben senzill i ben alegre / em creureu mort i jo no hauré mort. / Faré vacances"

El dimecres 30 de novembre de 1994 a Alcoi, es celebra el recital - Homenatge: "LA CANÇÓ AMB L'OVIDI" on hi participen els valencians AL tall, Lluís Miquel i Raimón; els illencs Maria del Mar Bonet, i Tomeu Penya i els catalans Quico Pi de la Serra, Marina Rossell, Toti Soler i Joan Manuel Serrat.

El dia 10 de Març de 1995 mor a Barcelona OVIDI MONTLLOR.

Paton Soler

VERGE DE LA FONT SANTA

Verge de Subirats , Verge de la Font Santa
 Verge amorosa, Verge pura, Verge blanca,
 mare nostra, mare santa,
 en vós tenim posada la nostra esperança.

Som els vostres peregrins, de tots indrets venim
 per venerar-vos i cantar-vos dalt d'aquests cims
 ja que cantar no poden els arbres i romanins
 encara que companyia vos facin i siguin els vostres veïns

Les més humils floretes vos donen els seus perfums
 igual que qui prega, de prop o de molt lluny
 que el vent vos porti, igual com ve la llum
 també el pa de la Eucaristia, segat el mes de juny.

L'escarpada muntanya vos fa d'abrigall
 els ocellets volant, tot fent el seu cant
 les boniques papallones volant amunt i avall
 és bonica la natura, tot té un bonic encant.

Als vostres peus s'arratra el riu Anoia
 enfonsant-se l'aigua, per amagar-se terra endins
 per fer bells els paratges i els enamorats fer-los sospirar
 tot contemplant de Montserrat els bells cims

Verge de la Font Santa, agenollats a vostres plantes
 doneu consol qui vos ho demana, qui pateix plora i calla
 són gent d'aquestes terres, tots són fills vostres,
 tots són fills de Subirats.

Dibuix original de Ricard Forts

Cèlia. (Cornellà)

UNA COSA A ESTIMAR

De què parlar avui. Qüestions no en falten - deixant de banda corrupció i promeses electorals - però per quin decidir-me?: Pel Concili Català? per la Pasqua (el pas de Crist en la nostra vida), l'any de la tolerància, la Joventut, la primavera ...

Els cristians veiem tota la creació com una cosa a estimar i conservar. Les coses naturals tenen un valor innat, i les fetes per l'home, el valor afegit d'un treball intel·ligent fet amb el seu esforç.

Per tant hem de ser el testimoni humil d'una manera de fer, on la raó, la germanor, i la comprensió, ajudin a descobrir novament els valors desacreditats.

Potser doncs, que parlem de valors en davallada, potser una cosa que cal estimar.

Preocupa el canvi de societat. S' està produint una baixada en picat dels valors.

Els primers que en són les víctimes són els joves, les noves generacions, cal trobar-hi sortida.

A la universitat Catalana de Prada, aquest estiu passat, en Francesc Torralba analitzava el "pensament feble" i com construir una societat amb gent que té el pensament feble. Persones que ara puguen i que han estat educades en l'oblit de qualsevol sacrifici, i a partir dels criteris de que la persona no pot fer opcions per sempre, que s'ha de viure sense implicar-se, que l'important és tenir calés i disfrutar... I els qui viuen així, acaben essent carn de canó de qualsevol cosa.

Hem d'apuntalar aspectes que abans ja donavem per suposats, perquè ja els donava la família, la cultura, l'ambient : per exemple, hem de fer veure que la persona no sols és : "sentits i sentiments", sinó també raó, que hi ha valors que sempre seran valors, que la fidelitat no és inhumana...

Si l'home no dóna valor a les realitats nobles d'ell mateix - amor, fidelitat, amistat, intel·ligència, bondat, pensament... com podrà donar valor a les coses?

El pensament perd la dimensió de conservar i contemplar desinteressadament.

El que és real passa a ser un simple objecte, una cosa purament dominable, pel meu sol profit, es destrossen les coses - si res té valor - es destrossa la natura, les persones i les

idees... El vandalisme, certifica aquest abandonament que afecta els valors i que fa que els ideals perdin la seva grandesa anterior.

La degradació vandàlica i les barrabassades porten a la fi del respecte per les coses, la indiferència per tot, res te sentit, res té valor i degraden al propi individu i l'apreci que la societat i els propis veïns puguin tenir per ell.

Aquest pensament feble que porten les noves generacions, els porta a provar-ho tot, i després llençar-ho. Es tracta de ser consumidors i no conservadors - ni de tradicions, ni dels valors, ni de les coses -, es tracta d'aprofitar el que em satisfà, el que em dóna plaer, encara que no sigui meu, o simplement destrossar-ho.

Ens hem d'exigir l'esforç de viure actituds i valors positius, de manera que vagi sent una permanent escola de sensibilitat, exemple i estímul pels que ens envolten. Els hem d'estimar. Cal escarrassar-se per sentir-se útil al poble, a la societat, en un permanent diàleg per a la recerca comuna del millor, de la feina ben acabada, de la paraula ben dita, de l'amistat més sincera, el respecte per les coses i per la natura més militant, del que convé a tots més que el que em convé a mi.

I per altra banda, fer veure el desencertat de l'abandó. Cal, amb bon humor, desacreditar les accions brutes i tobes, les formes febles de deixar-se portar -sense raonar- pels sentits, de tractar els altres com a competidors en lloc de com a germans.

Cal transformar-nos en una comunitat alegre de diàleg, de respecte, de generositat, d'obertura, de compromís. Solament aleshores esdevindrem el ferment de la veritable humanitat i potser collirem allò que hem sembrat.

"Qui espera l'adveniment d'un món en que regnarà la justícia, no es limita a afirmar que un món així és preferible a un món injust, sinó que proclama que aquest món existirà. Aquí l'esperança es torna profètica" ho diu Gabriel Marcel.

I si tu vols, el farem.

Kim Cervera i Mustarós

.....

1/2 DOTZENA DE FILOSOFIA

- Per curar ferides primer s'han de treure les venes.
- Cada poble és el que vol ser.
- Fa falta la desgràcia per desenvolupar l'intel·ligència i fer créixer l'enginy.
- No es més net qui més neteja sinó qui menys embruta.
- Val més la constància d'una gota que la força d'una onada.
- Amb la rutina la passió se'n va.

Llúcia Casas.

PASQUA

Des de el principi de l'eternitat,
Déu ja de sempre en l'home pensava;
ja molts anys havien pasat,
quan a la terra la humanitat posava.

Aixís, Déu creà l'home al Paradís,
sempre d'ell cuidà i tingué providència;
més l'original pecat feu desensís,
i Déu donà el perdó, amb omnipotència.

L'home creix, domina tota la terra,
però per el món camina errant;
del faraó l'Egipte, porta fam,
durant anys fou esclau, com de la guerra.

Del poble, feu sortir Déu un profeta,
de les aigües del Nil, nin fou salvat,
del Faraó, Moisés sempre al costat,
per a complir així la seva meta.

Allí tingué lloc La Pasqua primera,
poble d'Israel, Déu alliberà;
un jorn, victoriós de primavera,
l'alliberament, Déu els otorgà.

A peu eixut, pasaren el mar Roig,
vers la terra promesa caminant;
la terra llunyana omplia de goig,
mentres pel desert anaven passant

Aconseguiren, després de quaranta anys,
posseir, ja, la terra benaurada,
aquella terra tant desitjada,
desde l'Exode d'Egipte, amb tants afany.

La terra promesa, ja està a ses mans,
al poble tot és festa i alegria;
tot el poble creixia i es divertia,
tant en les serres com en els plans...

Un Redemptor al paradís Déu prometé,
aixís un nin neixia a l'establia,
era arrel de soca de Jesé,
era Déu i també fill de maria.

Passà pel món, estimant i fent el bé,
predicava i curava malalties;
en son cor no cavien melangies,
estimant els enemics també.

El prengueren i clavaren a la creu,
donant la vida per tots els homes,
ses animes, n'eran tant de bones,
cadascuna mereixia aquest preu.

Avui és Pasqua. La Pasqua florida,
jorn de pau, de festa i alegria;
tot l'univers avui voldria,
cantar un himne a la Pasqua Florida.

Al-leluia, Visca la Pasqua!
Al-leluia, Crist ha ressuscitat!
Al-leluia, Crist ens ha salvat!
Al-leluia, Quina joia ens ha portat!
Al-leluia, Estiment-nos unş als altres!
Al-leluia, Crist es viu entre nosaltres!
Al-leluia, CRIST HA RESSUSITAT!

Eudald Vendrell i Gallart.

MILLORES EN EL NOSTRE POBLE

Com altres vegades volia escriure en la revista "L' Ateneu" i volia parlar de les caramelles com a cosa típica i tradicional de Pasqua Florida. Però m'ha vingut a les mans un esborrall, que ni me'n recordo que és vagi publicar, i deia el següent: "REGAL DE NADAL". Feia referència al pas subterrani construït pel devall de la carretera nacional 340, des de l'hort de Cal Cells al carrer del Sol, que al meu entendre és un regal preciós digne d'elogi gràcies a les autoritats competents, ja que se'n pot servir tothom i en particular els veïns, i encara que no estigui acabat tot arribarà si Déu vol.

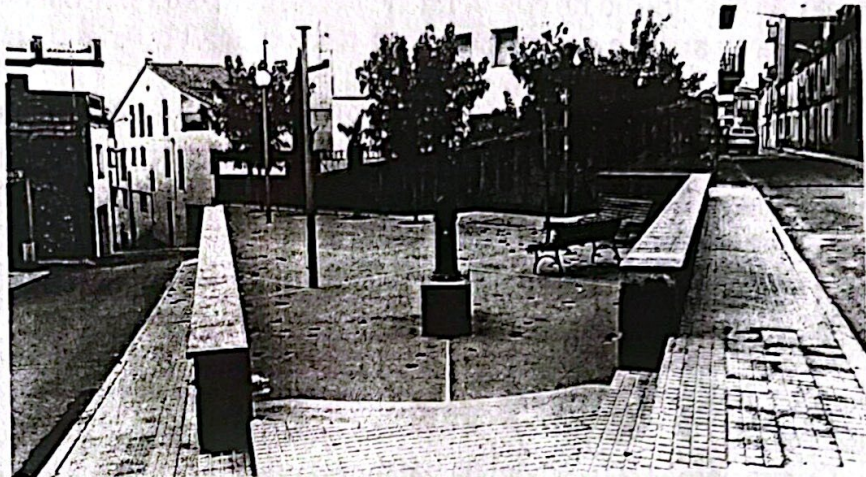
En aquesta última "Festa de l'arbre" es varen plantar dos exemplars més llargs que un dia sense pa com deien els antics quan no se'n podia menjar totes les hores que un tenia gana.

El motiu de la primera perícopa, és per continuar dient "REGAL DE PASQUA FLORIDA" donat que ja tenim la sort de veure

començades les obres de la escalinata del costat de casa, que feien molta falta i a mi em feien patir molt, perquè hi passaven molts avis amb les seves deficiències i una quantitat de quitxalla que diàriament agafa l'autocar als aparcaments per anar a l'escola, el qui necessita el "cotxe de línia", i el pas sovintejat dels treballadors de la "Griferia Tres".

Segurament que m'agrada tot el que es fa, perquè sóc un enamorat del meu poble: Quan vinc del cantó de Barcelona, m'encanta aquella entrada del pi del giravolt, - sobretot per poder enganyar el semàfor quan està vermell -. També disfruto de l'enllumenat tant ben obtingut, del Parc tant ben cuidat amb la col.laboració desinteressada dels veïns. També disfruto molt amb la circumvalació d'Ordal, construïda amb aportacions dels mateixos veïns, de la qual en fou protagonista el nostre bon amic Josep Rosell que al cel sia. També hi contribuï la Parròquia, millor dit des de Cal Jan fins a Cal Met i Casablanca, i per l'atra banda des de Can Parellada fins a Cal Quim del Xim. Vos dic a tots moltes gràcies.

J. V. R.

Plaça del Mil·lenari d'ORDAL.

L'AVENTURA DE LLEGIR 1.- "EL CONTE"

Igual com quan escoltava històries i contes a la vora del foc o a l'ombra de l'arbre que hi havia davant de casa, ara n'explico jo els meus fills i per la meva professió als meus/meves alumnes.

Les històries que vam escoltar en la nostra infància romanen amb nosaltres la resta de la vida, unides al record d'aquelles persones que ens les van explicar .

Quan expliquem un conte o narració obrim les portes al primer contacte de l'infant amb els llibres.

Escoltar contes suposa el trampolí que t'impulsa a un món de fantasia que permet estimular la imaginació de l'oïent i fa néixer la curiositat per buscar i obrir un llibre... potser allí hi trobaran aquells personatges que han conegut quan algú qualsevol dia li ha explicat un conte.

Els mijants audiovisuals han evolucionat de manera extraordinària i l'oferta és atractiva (video, TV...) i sobretot de fàcil assimilació, la qual cosa es contraposa al camí de la lectura ja que de llegir se n'aprèn i aquest aprenentatge requereix el domini de la mecànica per desxifrar un codi de signes i comprendre què ens volen comunicar. Per altra part, els audiovisuals tot el que tenen d'atractiu per els infants que els agrada el moviment , el color, l'acció... és a dir: entretenen, creen una actitud passiva.

Escoltar contes amb o sense suport del llibre no crea pas passivitat ans al contrari: s'estableix una relació directa entre el que explica i el que escolta alhora que obre nous horitzons.

Com a pares i mares hem de vetllar perquè els nostres fills coneguin el món dels llibres que comença ja tot escoltant les primeres cançons de bressol que de ben segur haurem taral.lejat més d'una vegada als petits de casa i que segueix fent camí cap a l'aventura d'escoltar o llegir contes.

Puc assegurar-vos de debó que és ben pagat quan sents un brogit d'alegria en anunciar : "Vinga, posem-nos bé que vaig a explicar-vos un conte"... i obres el llibre i pàgina rera pàgina... "Hi havia una vegada" ... i observes aquelles carones que reflecteixen ara moeques de sorpresa, ara de tristesa, ara de joia, i es produeix un esclat de riure si en passa una de bona als personatges ! i sovint s'acaba amb un repic de mans. Es engrescador de debò !.

Certament que tot missatge que transmets amb il.lusió i goig serà ben rebut, així doncs, si encomanes el gust per la lectura aquesta esdevindrà a poc a poc el primer pas cap a l'aventura de llegir.

Les editorials davant el repte que suposen els mitjants audiovisuals han diversificat les propostes dels llibres fent-los d' allò més atractius:

En el format: figures que es mouen, finestres que s'obren, sons que apareixen en prémer un botó, textures de roba, fusta...

D' altres trenquen l'ordre lineal i és el lector que es veu obligat a triar els camins de la seva lectura i segons les seves decisions llegirà uns capítols o altres i arribarà a un desenllaç diferent (Editorial Timun Mas, Col.lecció " Tria L'aventura ").

Tot i així, l'èxit dels contes populars es manté: La caputxeta,

les set cabretes i el llop...
 Hi ha tanta varietat, que escollir-ne un a vegades costa, el que cal és que coneguem a qui va dirigit i escollim o ajudem a escollir segons els interessos de l'edat.
 El petit oient i / o lector ha de tenir el seu abast llibres per tal que la varietat li permeti endinsar-se en aquesta aventura lectora, per això regalar un llibre en una ocasió crec que és un bon encert.
 Ara que ve S. Jordi us animo per que feu una bona passejada per les parades de llibres tant típiques d'aquesta diada, que mireu i fultlegu, i si teniu fills que els ajuden a escollir-ne un.
 Finalment recordeu que les llibreríes hi són sempre com també hi són les Biblioteques Públiques les quals ens permeten passar-hi bones estones o bé cercar aquell llibre que sigui del nostre interès i emportar-nos-el a casa sense que ens suposi cap despesa.
 Obrim les portes a l'aventura de llegir!

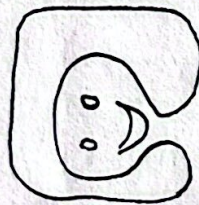
Mª Angels Curto i Ros.

CRITICA A LA POLITICA

? Què ocorre esta primavera que nos arreglian calles y aceras nos hacen bajadas y escaleras?
 Colocan nuevos contenedores y hasta se ocupan de las flores.
 ? Se han decidido a cumplir con su deber o se aburren y no saben qué hacer?
 Resulta que el votante "ahora" es importante.
 Se acercan las elecciones y somos la mayor de sus preocupaciones.
 Hasta que lleguen los comicios estarán a nuestro servicio.
 Espero que cuando estos terminen de nosotros no se olviden.
 Que velean por nuestros intereses pero siempre, no sólo a veces.
 Porque el votante siempre ha de ser importante.

Paqui González.

SI ET PASSÉS

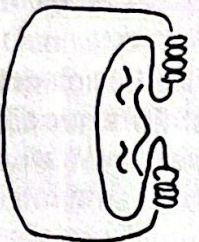
QUE DE SOBTE

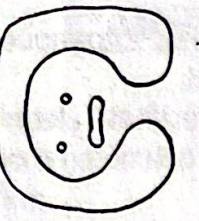
ET SENTISIS OFEGAT,

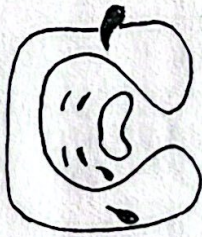
PLETONER,

DEPRIMIT...

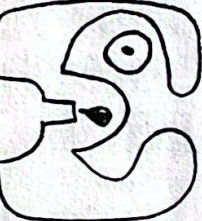
QUE FARIÉS?

PLORAR?

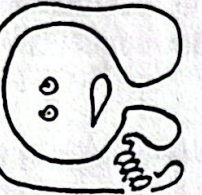
ENGEGAR-HO TOT?

BEURE?

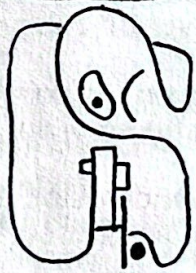
DROGAR-TE?

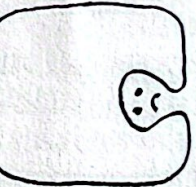
ESCOLTA! SENTIR-TE MOLTAMENT NO VOL DIR

QUE TOTS ET REBUTGIN,

T'ODIÏN,

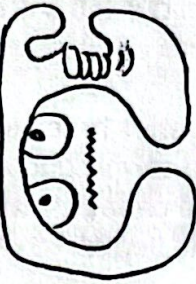
ET HENYPREÏN,

ET CREGUÏN INFELIÇ,

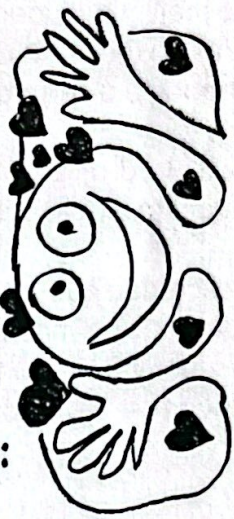
HI HA ALGÚ!!

MIRA AMUNT

ELL JMP

QUE VALS MOLT,

QUE ETS MOLT GRAN, I EL MES IMPORTANT

QUE T'ESTIMA MOLT!

IMHENSAMENT

UNA CRIDA A L'AÏLLAMENT

És un fet curiós en els nostres dies el que constitueix la gran cultura comunicativa. Potser semblaria un moviment de retrogradació si us diguéssim que com més ignorant ets, tant més culte et catalogues. Però fins a cert punt és cert. Si hi ha en l'actualitat una força poderosa i manipuladora, són els mitjans de comunicació. Tota la publicitat i la suposada informació radiada, escrita i televisada és la suposada imatge que volen que tinguem de la realitat.

Mirant els informatius, llegint els diaris i escoltant a prestigiosos periodistes, sortim al carrer disposats a engrescar-nos aferrissadament en qualsevol conversa; potser tot el que defensem no és més que una absurda i disfressada mentida.

El poder judicial ha deixat el relleu a una sèrie d'hipòtesis especulatives que es jutgen elles mateixes. El sistema és una gran empresa productiva - i molt - i nosaltres som com les màquines d'una fàbrica: hem de pensar allò adequat en el moment adient.

Per això - i amb la manca d'un líder amb carisma suficient, arrassador de masses - la multitud ha d'estar canalitzada per les seves opinions i pensaments.

La gran majoria de temes d'actualitat ens són totalment indiferents i sense cap influència en la nostra vida quotidiana. Els nostres problemes i les nostres preocupacions són uns altres.

Però aquests no interessa tematitzar-los. La gent no té ganes de parar-se a pensar en la seva pròpia convivència.

I és que cada dia és més patent la manca de comunicació que hi ha entre les persones.

La gent parla, parla molt; però al cap i a la fi, no diuen res. Són necessaris rètols al carrer, pintades a les parets i cartes anònimes per expressar els sentiments als altres.

Hi ha una proliferació massiva de persones que ridiculitzen el més pur dels sentiments per sentir-se escoltats davant d'una audiència impersonal. Fins i tot les coses més íntimes de la dignitat personal i potser no hi ha un amic amb qui parlar, ni tampoc el temps per fer-ho.

Sovint donem la culpa als avenços: T.V., video-jocs, etc. Però aquests productes de la modernitat ens han de servir d'excusa perfecta.

Ja no cal forçar una conversa ni soportar un silenci incòmode; tenim quelcom - encara més buit - que ho omple. La ciència no té la culpa del nostre agnosticisme i ateisme social, tan sols ens ha servit per triar una opció més còmode i amb menys esforç. Les mateixes persones s'abandonen a les categories i a les pràctiques establertes i redueixen al mínim la complexa i encantadora tasca de la paraula humana. Ja no cal dir tantes coses; tot resta presuposat.

Cada edat i cada moment té la seva pràctica delimitada i ningú no fa res per evitar-ho.

Sembla talment com si fossin unes titelles, però ni tan sols de fusta, - sinó fràgils com el paper -, que d'una manera passiva i amb fils invisibles, som conduïts allà on sembla que hem d'anar. Oblidem l'esperit actiu, creador, artístic que tenim dintre per donar pas a un

desenvolupament purament productiu i consumidor. L'alegria, l'emoció, el gaudir de moments excitants amb els amics, en llibertat, sembla pertànyer a un moment molt concret de la nostra existència; un moment que passa i es recorda amb enyorança però que no es fa res per retrobar. La monotonia, la pèrdua de l'amor vibrant i juvenil s'assumeix d'una manera tan natural com esfereidora.

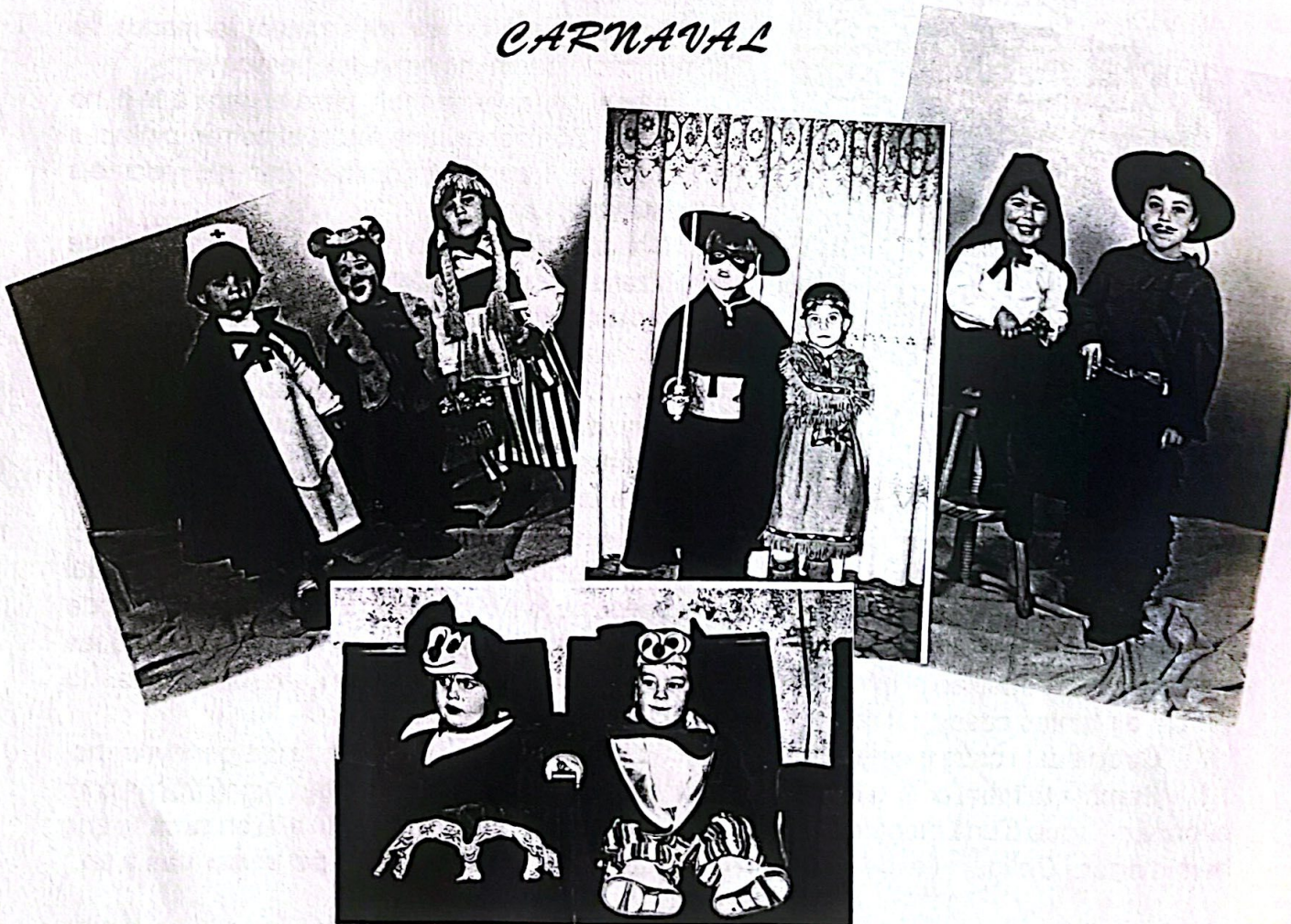
Potser això ens hauria de fer més por que altres coses. Estem davant d'una profunda crisi d'identitat i voluntat personal. I no es tracta d'anar enrera (potser llavors la crisi era pitjor) sinó reconstruir la nostra pròpia manera de gaudir de la vida, la nostra voluntat de ser feliços amb el que escollim - sigui el que sigui - però no el que ens vulguin fer empassar.

Potser tot això sembla parlar d'una reclusió individual, però és més aviat una crida: simplement, a la solució, és totalitzadora, la comunicació; això sí!, humana, directa i sincera.

Mariàngels Buira

CARNIVAL

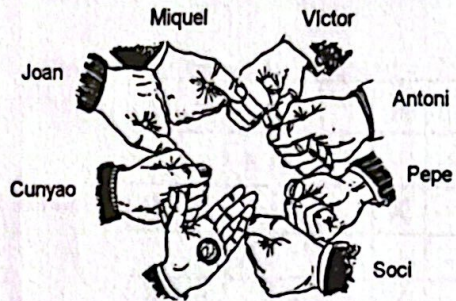
ENTRENIMENTS

DE DEU, UNA

Al costat de cada paraula hi ha el número de lletres comunes amb la paraula per descobrir.

R	O	D	E	T	S	=	5
E	S	Q	U	I	A	=	2
P	Ò	R	T	I	C	=	4
M	U	N	Y	I	A	=	0
I	N	D	U	L	T	=	1
C	O	S	T	E	R	=	5
A	N	G	L	È	S	=	2
R	E	V	I	S	A	=	3
F	L	E	T	X	A	=	2
E	L	O	Ì	S	A	=	3
						=	6

JUGUEM ALS "XINOS"

Pepe porta més monedes que Miquel, però menys que en "Cunyao".

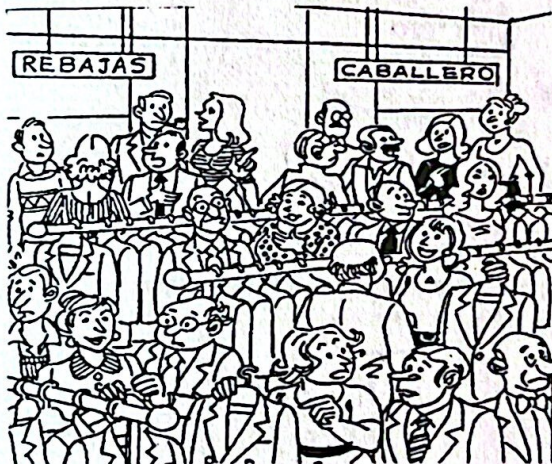
Cap dels jugadors va treure tres monedes.

Pepe porta igual que el Victor i el Soci.

La suma total de les monedes és inferior a set.

Tenint en compte que jo porto una moneda, com mostro en la mà oberta, quantes hauré de demanar per encertar el nombre exacte de monedes que porten els jugadors incluen-t'hi la meva?

L' INSPECTOR AGUSTI

En mig de les persones de la vinyeta busca l'inspector a un delinqüent.

Té d'aquesta persona les següents pistes:

- No té ulleres, ni és calb i no té bigoti.
- No porta jersei.
- No fuma.
- No porta en la seva indumentària cap peça o detall negre, topos o ratlles.

Pots ajudar a l'inspector?

TEST INFORMATIU

1.- Quin límit d'edat s'ha de tenir per participar en els J.J.O.O.?

- A) 10 anys B) 14 anys C) 16 anys D) No hi ha límit d'edat

2.- Quin és el mamífer que viu més anys?

- A) Elefant B) L' home C) Hipopòtam D) Balena

3.- Amb quin nom més popular es coneix un oftalmòleg?

- A) Oculista B) Otorino C) Dentista D) Calcista

4.- Què és l' àcid acetilsalicílic?

- A) Acetona B) Aspirina C) Vinagre D) Aiguarràs

CALCULES BE?

Col·loca les xifres del 0 al 9 dins dels requadres per completar les operacions.

	X		-		= 7
+		+		+	
	X		X		= 9
-		X		X	
	X		+		= 5
=		=		=	
8		6		8	

CRUÏLLA DE CAMINS

Ordeneu les lletres de cada mot i obtindreu els noms dels pobles del municipi de Subirats.

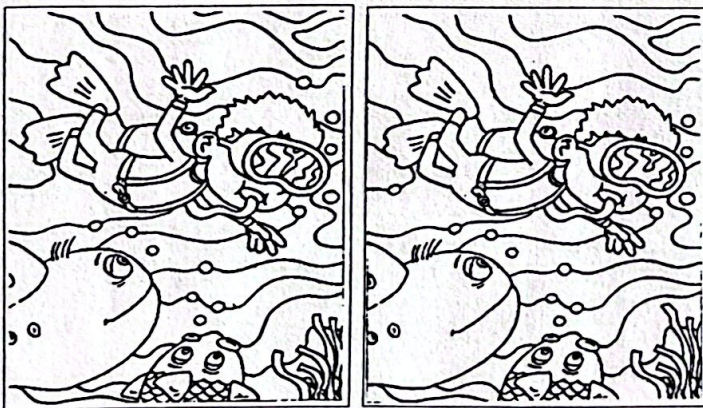
DOLAR	CILAVA
TAPANUS	SECATOLLS
REIVAL	LORASSENÇ
GOLPEA	CROANTRAC

PELS MÉS PETITS

Unint amb una línia cada un dels punts correlativament apareixerà un dibuix.

DEU DIFERÈNCIES

- Què és el que diuen que ja no vols ser el portaveu del comité de vaga?

SOLUCIONS

DE DEU, UNA

Esport; Postre

JUGUEM ALS "XINOS"

Soci = 1; Antoni = 0; Victor = 1; Miquel = 0; Pepe = 1; Joan = 0; Cunyao = 2;
Jugador que demana = 1 (Total n'has de demanar 6).

L'INSPECTOR AGUSTI

És la noia que està davant de la que porta una brusa negra.

TEST INFORMATIU

1º "D"

2º "Home"

3º "A"

4º "B"

CALCULES BE?

2	x	5	-	3	=	7
+		+		+		
9	x	1	x	1	=	9
-		x		x		
3	x	1	+	2	=	5
=		=		=		
8		6		8		

DEU DIFERÈNCIES

CRUILLA DE CAMINS

Ordal, Sant Pau, Lavern, El Pago, Ca L'avi, Can Rossell, Els Casots i Can Cartró

.....

AGRAÏMENT

Agraïm al Sr. Angel Aragón i al Sr. Vicente Aragón el seu especial ajut en l'organització i arranjaments arrel de la Festa de l'arbre.

La Junta

ATENCIO A TOTS ELS ARTISTES DEL POBLE!

Ens dirigim a tots aquells que tenen inquietuts artístiques, per convidar-los a participar en l'exposició que s'organitza en motiu de la Festa Major a l'Ateneu Ordalenc. La nostra intenció és que aquest espai aculli les creacions de tothom que desitji participar-hi i exposar els seu treball.

Per això us adjuntem aquest imprès, el qual us demanen que ompliu si us interessa la proposta, i que entregueu al President de l'Ateneu, tot i esperant poder oferir una mostra rica i variada de les qualitats de la gent del poble.

No dubteu a participar-hi.

Jo.....
 sol·licitu poder participar en la mostra artística que es realitza
 a l'Ateneu Ordalenc, exposant-hi els meus treballs de
 (ceràmica, pintura, escultura,
 altres) amb el títol de
 (com us agradaria
 anomenar la vosta aportació).

Conforme això signa l'interessat

.....

L' ateneu

COORDINADOR: Magí Vendrell

INFORMACIÓ: Cèlia Vendrell

REDACCIÓ: Antoni Gallart
Angels Curto
Llúcia Casas
Mª Rosa Tres
Raül Sánchez
Ferran Paredes

DISSENY: Joan Sánchez

PORTADA: David Soler

COL·LABORADORS: Miquel Pi
Mariàngels Buirà
Josep Casas
Eugeni Vendrell
Montse Miró
Jaume Soler
Rosario Arnáiz
Isidre Bages
Patón Soler
Celia (Cornellà)
Kim Cervera
Eudald Vendrell
Josep Vendrell
Paquita González
Vicente Aragón
Angel Aragón
La Junta

L' ateneu no és fa responsable del contingut dels treballs publicats i signats pels autors respectius, ni comparteix necessàriament el criteri dels mateixos.